

Το προοδευτικό κράτος προοδευτικά σκοτώνει.

Και για να το καταφέρει στηρίζεται στα θεμέλια της εθνικής συνοχής. Όταν πέρσι τον αύγουστο καίγονταν χιλιάδες στρέμματα άγριων βióτοπων στον Έβρο, ο ελληνικός εθνικισμός βρήκε τρόπο να απαντήσει στα ελλείματα των κρατικών υπηρεσιών πυρόσβεσης: φταίνε οι μετανάστες. Το αποτέλεσμα: δεκάδες μετανάστες κυνηγημένοι στη περιοχή του Έβρου και ένας μετανάστης εργάτης νεκρός από μαχαιριές στο περισσό. Λίγους μήνες νωρίτερα, 14/6/2023, ήταν οι κρατικοί υπάλληλοι του λιμενικού που ρημούλκησαν και βούλιαξαν το καράβι ανοικτά της Πύλου, δολοφονώντας τουλάχιστον 650 άτομα, για να προστατέψουν τα ελληνικά/ευρωπαϊκά σύνορα. Το ναυάγιο της Πύλου έρχεται ως η κορύφωση μίας χρόνιας στρατηγικής του ελληνικού κράτους που έχει αναλάβει την εργολαβία της προστασίας των ευρωπαϊκών συνόρων με το αζημίωτο φυσικά. Μία στρατηγική όπου το λιμενικό στοχευμένα αρνείται την βοήθεια στα μεταναστά ή ενίοτε τα επαναπροωθεί βίαια έξω από τα ελληνικά σύνορα και μετράει πάνω από 28.000 νεκρά άτομα τη τελευταία δεκαετία.

Οι επικοινωνιακές τακτικές που έχουν χρησιμοποιηθεί για τη δικαιολόγηση αυτής της μεθοδευμένης σφαγής είναι μέσω της εγκληματικοποίησης της μετανάστευσης. Στο παράδειγμα του ναυαγίου της Πύλου αλλά και σε εκατοντάδες άλλες περιπτώσεις, το κράτος μεταθέτει το δημόσιο λόγο από την ευθύνη του ελληνικού λιμενικού και την αντιμεταναστευτική του πολιτική, στους ίδιους τους μετανάστες, κατηγορώντας τους ως «διακινητές». Με διαλογή από το σωρό (μία τακτική που πολλές κοινωνικές ομάδες έχουν έρθει σε επαφή) και φαστ τρακ δικαστικές διαδικασίες με τεράστιες ποινές, το κράτος μπορεί να παρουσιάζεται ως εγγυητής της ασφάλειας, τόσο των ελλήνων πολιτών όσο και των... (επιζώντων) μεταναστών. Με την κατηγορία της διακίνησης οι αρχές επαναφέρουν την επιθετικότητα κατά των μεταναστών στο προσκήνιο, ως πρόφαση για την ούτως ή άλλως κατεύθυνση αυστηροποίησης των διαδικασιών ασύλου. Τα υπόλοιπα αφήνονται στον ελληνικό βούρκο, τους συνοριοφύλακες και τις αυτόκλητες, ημιεπίσημες πολιτοφυλακές. Όπως είδαμε και πέρυσι τον Αύγουστο, τα κυνήγια μεταναστών από αυτοοργανωμένες εθνικιστικές γκρούπες που ακολούθησαν τις φωτιές είναι τρανταχτό παράδειγμα της συμπληρωματικότητας λαϊκού και κρατικού εθνικισμού.

Ο λόγος περί δημόσιας τάξης και εθνικής ασφάλειας όμως λειτουργεί συμπληρωματικά σε ένα σημείο πολύ δομικό για την αντιμεταναστευτική πολιτική του ελληνικού κράτους. Αποκρύβει το γεγονός ότι από τα κάτεργα της cosco, της teleperformance μέχρι τα μικρομεσαία αφεντικά στη μητρόπολη και στην ελληνική ύπαιθρο υπάρχουν χιλιάδες χρήσεις, χιλιάδες τρόποι αξιοποίησης του ρατσισμού. Ο λόγος για τα κλειστά σύνορα, ενώ ταιρίζει την ελληνική κοινωνία με το αίσθημα ασφάλειας τελικώς ρίχνει τους μισθούς καθώς κλείνει το μάτι στα ελληνικά και πολυεθνικά αφεντικά. Με απλό κυνισμό δηλώνει ότι το ελληνικό κράτος είναι ένας μικρός καπιταλιστικός παράδεισος όπου η εξάντληση, οι υπερωρίες, οι εκβιασμοί, η υποτίμηση θα εξασφαλίζονται μέσω της απειλής του εγκλεισμού και της απέλασης. Αυτή η στρατηγική δεν είναι καινούρια, αφού έχει ήδη δοκιμαστεί πάνω στα αλβανά μεταναστά τη δεκαετία των zero, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν εξελίσσεται. Αν παλιά “περιορίζονταν” στο να αναγκάζουν τα αλβανά εργατά σε πολλαπλάσιες ώρες δουλειάς για να έχουν το δικαίωμα να παραμείνουν στη χώρα, τώρα η διάσχιση των συνόρων της “πολιτισμένης ευρώπης” σημαίνει φυλάκιση σε camps- ζώνες καταναγκαστικής εργασίας, όπως καταγγέλλουν μεταναστά από το camp του σχιστού και της ριτσώνας όπου εξαναγκάζονται σε άθλιες συνθήκες εργασίας στην GL express.

12 POINTS GO TO EUROPE!

Αυτό που λέμε pinkwashing (“ροζ ξέπλυμα”) έχει ως βασικά χαρακτηριστικά την αποπολιτικοποίηση του φεμινισμού και την μετατροπή του σε μία επιφανειακή εικόνα συμπερίληψης. Προκύπτει σε μία εποχή όπου τα φεμινιστικά κινήματα έχουν ήδη μια ιστορία και κάποια κεκτημένα στην μέινστριμ κουλτούρα, και παράλληλα έχουν μερικώς αφομοιωθεί, με αποτέλεσμα η εμφάνιση ενός “φεμινιστικού” ή πιο συχνά απλώς “συμπεριληπτικού” προφίλ να είναι ικανός αντιπερισπασμός για το ξέπλυμα πολλών, πολύ μη-φεμινιστικών πραγμάτων, όπως ο εθνικισμός, ο милитарισμός και ο πόλεμος.

Ένα πρόσφατο και γνώριμο παράδειγμα είναι η eurovision. Ως θεσμός αποτελεί πεδίο αναπαραγωγής της ευρωπαϊκής ενότητας και του αφηγήματος ελεύθερης ανταλλαγής κουλτούρας μεταξύ ισότιμων λαών. Από την μία, όμως, το τι συνιστά αυτή την «ευρωπαϊκή ενότητα» καθόλου δεδομένο δεν είναι. Το ποιο χωράει μέσα σε αυτή είναι ζήτημα (γεω)πολιτικής, όπως και το ποιο χωράει εντός των συνόρων της ευρώπης. Από την άλλη, η «ελεύθερη ανταλλαγή κουλτούρας» μέσα από τις εθνικές συμμετοχές θέτει τα έθνη-κράτη ως ενιαίες πολιτισμικές κοινότητες, κάτι που ή δεν ισχύει καθόλου, ή στον βαθμό που ισχύει, παράγεται μέσα από την καταπίεση της εσωτερικής διαφοράς.

Η eurovision αυτοπροσδιορίζεται ως ένας αμιγώς καλλιτεχνικός διαγωνισμός στον οποίο δε χωράει η πολιτική. Παρακολουθώντας την όμως βλέπουμε πως το no politica στην πραγματικότητα σημαίνει πως ως πολιτικό ορίζεται ό,τι δε συμφωνεί με τις θέσεις της διοργάνωσης και τη φαντασίωση της προοδευτικής ευρώπης, και αποκλείεται. Διάφορα συμμετέχοντα ανά τα χρόνια έχουν κάνει κάποιου είδους πολιτική δήλωση σε σχέση με πολέμους με τους οποίους εμπλέκονται ευρωπαϊκές χώρες, πολιτικούς αρχηγούς, ευρωπαϊκές πολιτικές, την ομοφοβία ή την τρανσφοβία. Ειδικά λόγω των τελευταίων η eurovision έχει απήχηση σε μεγάλο μέρος της λοατκι+ κοινότητας. Ταυτόχρονα, ο τρόπος που δίνονται τα δωδεκάρια βασίζεται στις γεωπολιτικές σχέσεις συμμαχίας μεταξύ κρατών (βλέπε Ελλάδα-κύπρος και πρώην σοβιετικό μπλοκ) και συχνά τιμωρούνται με μη βαθμολόγηση τα κράτη που συμμετέχουν σε πόλεμο (βλέπε ηνωμένο βασίλειο στις αρχές της δεκαετίας του 2000 για τον πόλεμο στο ιρακ), ενώ τόσο στις συμμετοχές όσο και στις επιλογές της κάθε διοργανώτριας χώρας, δε λείπει ποτέ το “παραδοσιακό στοιχείο” που αναδεικνύει την πολυπολιτισμική και ανοιχτή στη διαφορά δύση. Στο πλαίσιο της φιλελεύθερης αντίληψης πως είναι

δυνατόν κάτι να υπάρξει έξω από τη σφαίρα του πολιτικού, όλα τα παραπάνω καταναλώνονται με όρους θεαματικότητας, καθώς ερμηνεύονται μόνο στο αισθητικό κομμάτι ως ριζοσπαστικά, ενώ η αναπαραγωγή της εθνικής υπερηφάνειας παρουσιάζεται ως ουδέτερη και κανονικοποιείται.

Όπως είδαμε φέτος, οι πιο απερίφραστες τοποθετήσεις ενάντια στη συμμετοχή του ισραήλ αντιμετωπίστηκαν με αποκλεισμό από το διαγωνισμό, ενώ οι αποδοκimasίες από το κοινό υπέστησαν επεξεργασία στις τηλεοπτικές αναμεταδόσεις. Είδαμε τις προσπάθειες της διοργάνωσης να αποσιωπηθούν οι εντάσεις, ενώ ταυτόχρονα γίνονταν πρωτοφανείς σε μέγεθος για τη σουηδία συγκεντρώσεις αλληλεγγύης στην παλαιστίνη μέχρι και έξω από το στάδιο, οι οποίες οδήγησαν και σε συλλήψεις. Η no politica διαχείριση της eurovision των διαφωνιών και των πιθανών ταραχών αντιμετωπίστηκε με τον καθόλου μη-πολιτικό τρόπο της αύξησης της αστυνομικής επιτήρησης και της οργάνωσης της ασφάλειας γύρω από το λόγο περί τρομοκρατίας. Εκτός από τη φύλαξη του σταδίου του μάλμε, πολλά από τα τουριστικά σημεία που στήθηκαν στα πλαίσια της eurovision μεταφέρθηκαν σε “ασφαλέστερα” περίκλειστα και καλά ελεγχόμενα μέρη, ώστε να διαφυλαχτεί η μη πολιτική απόλαυση του μουσικού διαγωνισμού.

Το αποτέλεσμα του διαγωνισμού μπορεί να διαβαστεί ως μια προσπάθεια να περισωθεί η εικόνα της προοδευτικής ευρώπης, που πλέον αγκαλιάζει και τα non-binary άτομα. Γιορτάζοντας τη διαφορετικότητα “εντός των συνόρων”, ξεπλένονται οι αφανισμοί και οι δολοφονίες “εκτός τους”.

Η εμπειρία της φετινής eurovision μας βοηθάει να καταλάβουμε την ευρύτερη εμπειρία της πολεμικής προετοιμασίας που βιώνουμε. Από τη μία έχουμε την παραχώρηση του δικαιώματος του γάμου στα λoατκια+ το οποίο σερβιρίστηκε με τη γνωστή ρητορική περί προόδου και δημοκρατίας, και από την άλλη έχουμε την ενεργή συμμετοχή του ελληνικού κράτους στα μέτωπα πολέμου και την ισχυροποίηση των συνόρων. Οποιαδήποτε προσπάθεια να



αντισταθούμε στον αφανισμό και τη γενοκτονία αντιμετωπίζεται με σκληρή καταστολή, ενώ καθημερινά βομβαρδιζόμαστε με αντιισλαμισμό και αντιαραβισμό. Η ενότητα της ευρώπης και της δύσης ευρύτερα κατασκευάζεται πάνω στο μίσος για τους “άλλους”, τους υποανάπτυκτους και οπισθοδρομικούς. Τα κουήρ και φεμινιστικά κινήματα εργαλαιοποιούνται στην προσπάθεια να δημιουργηθεί μια εικόνα ελευθερίας και προόδου στο εσωτερικό της ευρώπης, η οποία δεν είναι τίποτα άλλο από ένα απλό θέαμα. Η καθημερινότητα όπως τη βιώνουμε περιλαμβάνει τη φτωχοποίηση μας, τις συχνές ομοτρανσφοβικές επιθέσεις από φασιστικές γκρούπες, την όλο και δυσκολότερη πρόσβαση σε ορμονοθεραπεία, τη διαρκή αστυνομική παρουσία, τη συνεχή υποτίμηση της εργασίας και την επισφάλεια, την ρατσιστική βία απέναντι σε μεταναστά από μπάτσους και εθνικόπληκτους, τον εξευγενισμό των γειτονιών μας, τη συρρίκνωση των δημόσιων χώρων και τις καθημερινές επιδρομές μπάτσων σε αυτούς, τις γυναικοκτονίες και τις οδηγίες για σωστές γυναικοκτονίες από μπάτσους. Η εικόνα του “ξένου εχθρού” που θα εισβάλει νομιμοποιεί τις αμέτρητες δολοφονίες στα σύνορα με αποκορύφωμα τα 650 άτομα που δολοφονήθηκαν από το ελληνικό κράτος στα ανοιχτά της Πύλου, 14 Ιούνη ένα χρόνο πριν. Ταυτόχρονα, επιτρέπει την περαιτέρω υποτίμηση και εκμετάλλευση όσων βρίσκονται και εργάζονται εδώ υπό τη μόνιμη απειλή της απέλασης ή της φυλάκισης. Στο όνομα του πολιτισμού και της νομιμότητας μπάτσοι δολοφονούν ανήλικα ρομά (Μιχαλόπουλος 2023, Φραγκούλης 2022, Σαμπάνης 2021), και εισβάλλουν στις γειτονιές τους χτυπώντας κόσμο και καταστρέφοντας σπίτια, όπως έγινε πρόσφατα στο νομισματοκοπείο. Στο όνομα της ιδιοκτησίας μπάτσοι και αφεντικά δολοφόνησαν το/τη ζακ/ζάκι στο κέντρο της αθήνας το Σεπτέμβρη του 2018.

Είμαστε με όλα αυτά που βιώνουν την καθημερινή αδικία, υποτίμηση, εκμετάλλευση και βία εντός και εκτός των επιβαλλόμενων συνόρων από τους κυρίαρχους. Δε μας ικανοποιεί κανένα θέαμα “ασφάλειας” και “ενότητας”. Ο δικός μας εχθρός βρίσκεται μέσα από τους φράχτες. Στεκόμαστε αλληλέγγυα σε όσα αγωνίζονται μέσα και έξω από κάθε μορφής κελιά για μια αξιοπρεπή και πραγματικά ελεύθερη ζωή. Παραμένουμε απείθαρχα και ανυπάκουα σε κάθε μορφής έλεγχο της ζωής μας και αρνούμαστε την “αγκαλιά” του ελληνικού έθνους.

Κανένα δεν είναι ελεύθερο, μέχρι να είμαστε όλα.